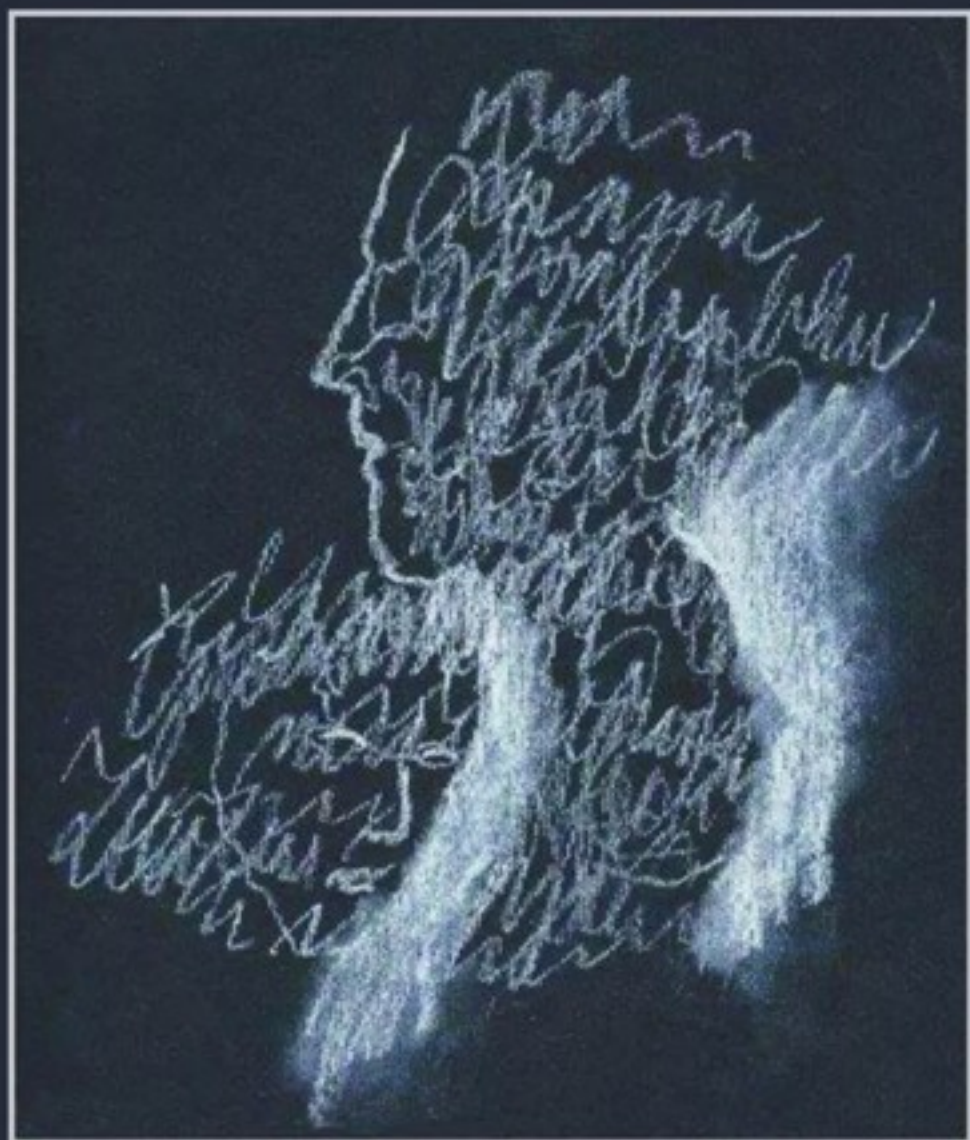

NÁVRAT DO PRÍTOMNOSTI

Miroslav Búran

Miroslav Búran

Návrat do prítomnosti

Vydavateľ Richard Lunter – KICOM

Text © Miroslav Búran 2015
Illustration © Ľudmila Pilná 2015
Cover design © Ľudo Ševčík
Editor © Jana Burdová

Vydavateľ: Richard Lunter – KICOM
Telgárt 16, 976 73, IČO: 33826781

Objednávky: www.knihanj.sk
info@knihanj.sk

Vydanie prvé, rok 2015

ISBN: 978-80-971758-7-0

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná, kopírovaná bez písomného súhlasu majiteľa autorských práv.

Poznámka autora

Postavy a udalosti v tomto príbehu sú výplodom utorovej fantázie. Tento príbeh sa v skutočnosti nikdy nestal. Ak ste však v ňom objavili nejakú náhodnú podobnosť, môže to byť tým, že život prináša komukoľvek mnohé nepredvídateľné situácie.

*Venované všetkým ľuďom dvoch
tváří...*

PodĎakovanie

Ďakujem všetkým, ktorí sa čo i len drobným príspevím
pričinili o vznik tejto novely. Nerodila sa ľahko. Ďakujem
rodine a priateľom. Ďakujem vydavateľovi, pánovi
Lunterovi, ktorý mi dal možnosť knihu zrealizovať.

Osobná vďaka patrí: Gabike Kodajovej, Janke Gálíkovej,
L., Ruženke Šípkovej, pani Hábovčíkovej, Ľudmilke
Pilnej a Ľudovi Ševčíkovi. Z vydavateľstva Kicom
ďakujem pani Burdovej a pánovi Šulkovi.

Miroslav Búran (1978)

Žije a tvorí v Jablonici. Venuje sa písaniu poézie aj prózy. Zúčastnil sa mnohých literárnych súťaží v Čechách i na Slovensku, v ktorých bol úspešne ocenený. Publikoval v časopisoch RAK, Dotyky a pravidelne prispieva do obecných novín Naša Jablonica.

V roku 2010 mu vyšli zbierky básní:

Podoby (*Mezera – ČR*)

Štyri ruky života (*Formát*)

(obe ilustroval Bardejovský maliar **Ludo Ševčík**.)

V roku 2011 vyšli jeho básne v spoločnej zbierke deviatich autorov **Sólo pre 9 hlasov** (*Ikar*).

V roku 2012 vyšla monografia obce Jablonica pod názvom **Jabuonické všelico**, ktorej je spoluautorom a sú v nej uvedené aj jeho básne.

V roku 2014 vydal tretiu zbierku básní pod názvom **Potreba milovať** (**DALi**), ktorú ilustrovala talentovaná maliarka **Ludmila Pilná**.

Obsah

1. kapitola – Ondrej.....	9
2. kapitola – Juraj.....	45
3. kapitola – Návrat.....	82
4. kapitola – Ženy	100
5. kapitola – O krok bližšie	122
6. kapitola – Poblúznenie	149
7. kapitola – ... do prítomnosti	179

1. kapitola – Ondrej

Sťahovacie auto sa práve vydalo na cestu. Ondrej sedel vedľa vodiča a hrýzol si spodnú peru. Robil to vždy, keď nad niečím tuho premýšľal. Ešte naposledy si obzrel panelové mesto a potom upriamil zrak na vozovku.

„Pri najbližšej odbočke zahneš doprava, potom doľava a tam ťa to navedie priamo na výpadovku. Odtiaľ to už poznáš,“ vysvetľoval Jurajovi.

„Jasné!“ prikývol Juraj a prihlúplo sa usmial. Aj keď mal prejazdený kus Slovenska, Bratislava ho vždy privádzala do zúfalstva. Drzí nedisciplinovaní vodiči a kilometrové zápchy ho dokázali rozčúliť do nepříčetnosti. Teraz bol prekvapujúco pokojný. Tešil sa, že sa mu kamarát, jeden z mála kamarátov, ktorých ešte má, sťahuje nazad do rodného mesta. Bude to ako za starých čias, pomyslel si.

Ondrej mal ale celkom iné myšlienky. Aj keď boli obe miestnosti v dome po starkej úplne prázdne, stále si nebol istý, či mu budú stačiť. Pochyboval, či tam vprace mohutný gauč v tvare L, dva rady stenového nábytku z masívu, dva stoly, stoličky, posteľ a množstvo iných vecí, ktoré mu zostali z bratislavského bytu. Ten mal od začiatku zariadený úplne tak, ako mu ho nechala kolegyňa Eva, ktorá sa z neho sťahovala do novostavby. On si prikúpil len nejaké maličkosti. Vymaľoval, dal položiť plávajúcu podlahu a bez väčších zásahov sa mohol nasťahovať.

Asi po roku začal randiť s Janou. Spoznali sa na jednom manažérskom seminári. Okamžite mu padla do oka. Nízka dlhovlasá bruneta s výraznými uhrančivými očami a pevným poprsím. Vtedy ešte mala priateľa, no čoskoro

ho poslala k vode a o mesiac sa už sťahovala k Ondrejovi. Bol to vášnivý bujarý vzťah plný sexu, hádok a excesov.

Objavil v sebe akési zvláštne dobyvateľské potreby. Jeho štíhla, dobre stavaná postava mu predurčovala úspech u žien. Mal v sebe určitý, bližšie nešpecifikovaný magnet, ktorým ich priťahoval. Nebol žiaden extra krásavec typu Jamesa Deana či Alaina Delona, no vyžarovala z neho akási vnútorná charizma. Nevydržal byť dlhšie s jednou ženou. Bol typ, ktorému po čase začalo na každej niečo prekážať. S Janou to ale trvalo prekvapujúco dlho. Možno to bolo tým, že bola energická, nespútaná, bez dlhého váhania schopná urobiť hocijakú hlúposť. Vlastne v nej do istej miery videl sám seba. Z toho však pramenilo množstvo konfliktov. Rád flirtoval s inými, no neznášal, keď to robila ona. Úplne sa vyžíval v situáciách, keď sa pri ňom pristavila nejaká známa. On ju hneď objímal, aj keď dobre vedel, že Jana na neho nezniesiteľne žiarli. Užili si však aj kopec zábavy. Žúry plné jedla, alkoholu, končiace nespútaným sexom v cudzom byte. Výlety loďou po Dunaji, spíť pod obraz v nočných rakúskych baroch, stratení bez peňazí a zodpovednosti, grcanie z mosta rovno do vody, roztečený mejkap a boj o poslednú cigaretu. I takto vyzerali ich spoločné víkendy.

„Mieniš z postele aj vyliezt’?“ skríkla nahnevane Jana a obliekla si sveter. Očividne sa niekam chystala. Bola na neho poriadne nahnevaná. Škrela ju, že on sa minulú noc niekde opil a jej večer s Norou stál za figu. Opatrne rozlepil oči a pozrel na hodiny. Bolo jedenásť.

Hlasno zívól a kľčovito natiahol ruky. Ešte chvíľu sa mrvil na posteli ako mača pri peci, napokon predsa len vstal. Cítil, ako sa mu hlavou rozlieva bolesť. Zatackal sa, z úst mu zavanul príšerný zápach. Naplo ho. Hnusil sa mu jeho vlastný dych. Čo najrýchlejšie zamieril do kúpeľne a vhuol do sprchy. Zmýval zo seba včerajšiu túžavu. Srdce mu bilo, akoby chcelo vyskočiť z hrude. Dobrých päť minút si z celej sily drhol zuby, aby sa zbavil odporného pachu. Potreboval niečo, čo by ho postavilo na nohy.

„Zlato, spravíš mi kávu?“ zakričal, no nik mu neodpovedal. Jana medzitým zmizla. Studená sprcha ho prebrala. Vošiel do kuchyne a dal variť vodu. Roztvoril chladničku, ktorá až na jeden jogurt a nedopitú fľašu vodky zívola prázdnotou. Vybral ho a začal hltavo jesť.

Kanvica čudne zahučala a pri bode varu sa vypla. Zalial si kávu, zapálil cigaretu a premýšľal. Aj keď si to nechcel pripustiť, vedel, že z tejto šlamastiky sa tak ľahko nedostane.

„Nemal som sa nechať nahovoriť na takú hlúposť. Ja idiot sprostý!“ nadával si.

Lenže Laco bol v presviedčaní extratrieda. „Je to tutovka, ničoho sa neboj! Proste si založíš účet, vložíš kapitál a úroky ti porastú samé!“

„Čo to je za spoločnosť, si si istý, že nekrachne?“ pýtal sa nedôverčivo.

„Starý, to nerieš, veď ma poznáš, priateľ! by som neogabal. Ja sám tam mám pekný balík, je to zlatá baňa. Ver mi, všetci známi tam lejú eurá!“ presviedčal ho Laco.

„V poriadku, ak je tak, ako vravíš, idem do toho!“ súhlasil.

Hneď na ďalší deň previedol na novozaložený účet spoločnosti BAS Invest osemdesiat percent svojich úspor, ktoré krvopotne našetril za šesť rokov manažérskej práce. Bol to nový nebankový subjekt, ktorý sľuboval až dvadsaťpäťpercentný ročný úrok. Všetko vyzeralo byť v poriadku. Spoločnosť garantovaná štátom pôsobila vcelku vierohodne. Po prvom roku Ondrejovi na účet pribudol slušný balík peňazí, tak sa rozhodol zrušiť sporo-účet a všetky zvyšné peniaze previesť do BAS Invest.

V druhom roku sa začali šíriť rôzne fámy o problémoch spoločnosti, no nevšimal si ich. Až sa napokon dozvedel krutú pravdu. Celú firmu ktosi vytuneloval a zmizol aj s peniazmi všetkých klientov. Zdvihla sa obrovská vlna protestov. Okradnutí ľudia stáli pred budovou BAS-ky a dožadovali sa svojich peňazí. Kričali, kliali, niektorí dokonca hádzali kamene. Zbytočne, dočkali sa len strohej odpovede zo strany polície, že celá vec je vo fáze vyšetrovania. Keď sa to Ondrej dozvedel, v momente skoro skolaboval. Celý očervenel, srdce sa mu prudko rozbúchalo. Na chvíľu sa mu pred očami zahmlilo, takmer spadol. Našťastie sa stihol zachytiť o kraj stola. Dýchal zhlboka, snažil sa upokojiť, no pomyslenie, že prišiel o všetko, do neho vlievalo hnev. Trvalo hodnú chvíľu, kým to celé akotak vydýchal.

Premýšľal, čo urobí. Vedel, že v práci to má zrátané. Teraz by to svoje ultimátum najradšej zobral späť. Hoci aj za cenu podliezania sa šéfovi. Za všetko môže Jana, to ona do neho neustále húdla, že na takom poste by mal zarábať viac peňazí. Že top manažéri sa pohybujú v celkom iných číslach ako on, aby teda nebol mäkkýš a konečne si dupol.

Nasadila mu do hlavy chrobáka, ktorý ho neustále zožieral. Až raz vo vypätej chvíli vybuchol. Bolo to po porade, na ktorej šéf rozdeľoval koncoročné odmeny a Ondrejovi sa zdalo sedemsto eur ako nemiestny žart.

„Počúvaj, Karol, to akože myslíš vážne? Toto má byť odmena za môj prínos do firmy? Tak s týmto „balíkom“ ma Jana vysmeje!“ spustil nahnevane.

„Bohužiaľ, to je maximum, čo ti môžem dať, výnosy sú slabšie než minulý rok, zákazníkov ubúda. Konateľ je našťvaný, buď rád aspoň za to málo,“ odvetil šéf.

„Na to sa ti môžem zvysoka vybodnúť, robím v tejto firme šesť rokov a zarábam ako hocaký robotník! Buď mi zvýšiš plat o tristo eur, alebo končím!“ rozkričal sa.

Šéfa to zjavne prekvapilo. Takúto reakciu nečakal. Ondreja poznal ako nekonfliktného pracovitého manažéra, s ktorým sa vždy dalo dohodnúť. Riešili spolu množstvo otázok a vždy našli bez problémov kompromis.

„Ondrej, nemyslím si, že to u konateľ'a prejde. Keby si chcel, tak päťdesiat, maximálne sto eur by som vedel vybaviť, no to, čo žiadaš, je momentálne nereálne.“

„Tak vieš čo? Viacej so mnou nerátaj, končím!“ odsekol nahnevane a tresol za sebou dverami. Karol iba nechápaivo pokrútil hlavou. Ako chceš, tvoja vec, pomyslel si a na druhý deň prijal Ondrejovu výpoveď.

Teraz by sa mu najradšej vtisol do zadku, len aby tú jeho výpoveď stiahol. Lenže na to bol až príliš hrdý. „Nie, ešte nie som na tom tak zle, aby som sa plazil po kolenách a žobral o hlúpy džob, ktorý ma aj tak ničím nenapĺňa. Skúsím to radšej u konkurencie. Mám predsa dlhoročné

skúsenosti a šikovný manažér sa predsa nestratí,“ zaumienil si.

Lenže opak bol pravdou. Konkurencia narýchlo nikoho nepotrebovala, a tak nič nezohnal. Navyše sa práve dozvedel, že prišiel o všetko, a to ho zrazilo na kolená. Potreboval sa odreagovať, vyplaviť nahromadený adrenalín a jediná cesta, ktorá mu v tej chvíli napadla, bola riadne sa opiť. Vydal sa do blízkeho baru. Vstúpil dnu a rozhlídal sa. Podnik bol poloprázdny. Pri stoloch sedelo asi desať ľudí a v rohu dva mladé páry hrali biliard. Sadol si za bar a objednal pivo. Najprv jedno, potom druhé, tretie a k nemu ešte aj vodku. Potom už aj smelo mrkal na čašníčku a skladal jej komplimenty. V sivej košeli v kombinácii s tmavomodrými rifľami pôsobil elegantne.

„Slečna, dáte si so mnou pohárik?“

„Ďakujem, ale v práci nepijem!“ usmiala sa.

„Hm, tak ty nepiješ, no to ešte uvidíme, či nepiješ!“ pomyslel si.

„Dnes by ste mohli spraviť výnimku?“ prosíkal.

„Vážne to nejde, šéf by ma vyhodil. O hodinu končím, ak tu ešte budete, môžeme si spolu ťuknúť!“ odvetila a z jej odpovede bolo zjavné, že má záujem.

„Aj tak ťa dostanem!“ zamrmal si. Aspoň na chvíľu zabudol na trampoty.

„Dnes na nič nehládím, dnes sa potrebujem poriadne zresetovať,“ hundral sám pre seba.

Bolo to presne deväť mesiacov, čo u neho bývala Jana. Dlhých deväť mesiacov už neochutnal inú ženu. Mnohokrát bol prejedený rovnakého mäska, už-už chcel zahryznúť niečo nové, čerstvé, ale vždy sa zháčil. Jana bola sku-

točne atraktívna, zaujímavá žena, ktorej sa len málokto rá vyrovnala. Občas ale túžil ochutnať čosi odlišné, úplný protiklad. Nedokonalé, vysušené ovocie bez šťavy. Alebo ho vzrušoval pohľad na neupravenú tučnú kuchárku. Predstavoval si, ako pomaly mapuje jej obrovitánske ňadrá, ako sa postupne prepracúva k prerastenej šunke. Mal skutočne čudesný apetít. No bál sa, že by na to Jana prišla, nechcel zbytočne pokúšať jej trpezlivosť.

Teraz mu to bolo všetko jedno, bol opitý a riadne namosúrený na celý svet.

„Prečo sa práve s ním osud takto pohral? Prečo práve on musel tak hlúpo naletieť? Keby len trocha rozmýšľal, mohlo mu to dôjsť, veď taký obrovský úrok neponúka žiadna iná banka. Že je to predsa nemožné. Keby..., keby..., keby...“ znelo mu v ušiach ako stará zaseknutá platňa. Od nervov tresol päsťou do stola tak, že poháre vyleteli do vzduchu a hlasno zarinčali.

„Len pokojne, šéfko, nechcete nám to tu predsa rozbiť, však?“ spýtala sa čašníčka vyčítavo.

„Prepáčte, nechal som sa uniesť, ja to zaplatím, všetko vám zaplatím, len sa nehnevajte. Nehnevajte sa na mňa, mám zlý deň, strašne zlý deň!“ opakoval dookola. Čašníčka pozametala črepy a zmizla niekam dozadu.

O chvíľu si k nemu ktosi prisadol. Bola to ona, dlhonohá šelma s plnými perami. Z kabelky vybrala cigaretu a vložila si ju do úst. Pohotovo jej pripálil. Našpúlila pery a silno si potiahla. Bolo vidno, ako veľmi si fajčenie užíva.

„Tak čo bude s tým drinkom?“ opýtala sa.

Na to Ondrej mávol na čašníka, ktorý ju za barom vystriedal a ukázal na dve vodky.

„Mimochodom, som Klára,“ predstavila sa.

„Ondrej,“ podal jej ruku a pokúsil sa ju vášnivo pobožkať. Prekvapene cúvla. Tušil, že prestrelil, ale v tom stave mu to bolo jedno.

„Pomaly ďalej zájdeš!“ odbila ho.

„Pardon, nechal som sa uniesť, to bude tými perami, máš neodolateľne šťavnaté pery – ako čerešne. Také som ešte nevidel,“ lichotil jej.

„Všetko má svoj čas, niet sa kam ponáhľať,“ chlácholila ho.

„Ja som ale nedočkavý, až príliš nedočkavý chlap!“ vysúkal zo seba.

„Ale aspoň si úprimný, a to sa cení.“

Vypili ešte po tri drinky a Klára ho vytiahla na parket. Vlnili sa v rytme akejsi balady, ktorá práve hrala z džúboxu. Občas čudne zabalansovali, skoro spadli. No našťastie sa im vždy podarilo ustáť.

Jana doma nahnevane prešľapovala. „Kde zasa ten Ondrej trčí?“ premýšľala. V poslednom čase sa jeho nočné výpady stupňovali. Čoraz častejšie chodieval domov až nadržanom a Jana mu to oplácala rovnakou mincou. Zvykla zavolať kamarátke Nore a spolu vymietli všetky okolité diskotéky. Stávalo sa, že domov dorazila ešte neskôr ako on.

O jeho nových problémoch nemala ani potuchy. Pracovala ako asistentka v realitnej kancelárii, kde si prišla na celkom slušné peniaze. Bola nezávislá nespútaná koketa. Dlhو doma nevydržala. Už aj vytáčala Norine číslo.

„Čau cica, čo dnes večer podnikneme?“

„Čau moja, a ty si zase sama?“ spýtala sa Nora prekvapene.

„Ten debil sa niekde ožiera, nebudem tu predsa len tak trčať!“

„No... počula som, že v Harleyi je nejaká žúrka, všetci kamoši sa tam chystajú. Čo ty na to?“ spýtala sa Nora.

„Jasné, vezmem si taxík a o hodinku u teba, okej?“

„Dohodnuté, čau!“ zakončila Nora a zložila.

Jana na seba natiahla priliehavý top a krátku minisukňu. Učesala si vlasy, naniesla mejkap a v čižmách po kolená vyrazila do ulíc.

Hudba z džúboxu dávno dohrala, len Ondrej s Klárou ešte stáli na parkete vrastení do seba. Pomaly ochutnával jej čerešne. Ruky mapovali členitú krajinu. Všetky kopce, pláne aj priehlbiny. Konečne svetlo zhaslo.

„Klára, ja už pôjdem, potom tu zamkni,“ oznámil jej čašník a nenápadne sa vytratil. Bez slov prikývla. Zamkla vchodové dvere a Ondreja zaviedla dozadu. Zvalila sa na pohodlný gauč a pritiahla si ho k sebe. Náhlivo zo seba strhali oblečenie. Najprv zo seba nenásytne pili a potom sa spojili v spoločnom dýchaní. Zažili dlhý vášnivý sex. Alkohol v krvi stváral zázraky.

„Skvelá očista,“ pomyslel si. Keď odchádzal, spomenul si na Janu, no necítil ani najmenšiu výčitku. Nič. Žiaden pocit viny sa nedostavil. Rozlúčil sa s Klárou a vykročil domov. Totálne zničený sa rozložil v posteli.

Jana svoj večer ešte len rozbiehala. Lascívne vrtela zadkom a obtierala sa o tancujúcich chlapcov. Spolu s No-

rou číhali ako pumy v kríkoch, pripravené vystrčiť pazúry a zaútočiť na nič netušiacu korisť. Ibaže v ten večer im šťastie neprialo. Na parkete sa pohybovali samé decká, nič pre ne zaujímavé. Tak sa po pár hodinách tancovania a niekoľkých drinkoch zbalili a šli domov. Ondrej spal ako zarezaný, jeho hlasné chrápanie sa ozývalo až na chodbu. Jana do neho nahnevane strčila.

„Ticho!“ zahundrala a obrátila sa k nemu chrptom. Chvíľu bol pokoj, no po niekoľkých minútach znova od-fukoval ako starý medveď v brlohu. Ráno sa Jane do práce ísť nechcelo, mala migrénu. Zavolala šéfovi a poprosila ho o dovolenku. Bez jedinej námietky jej vyhovel. Tučný plešatý päťdesiatnik po Jane od začiatku slintal. Vždy jej všetko bez problémov dovolil. A ona za odmenu nosila priehľadné blúzky a krátke sukničky. Robila hlboké pred-klony, aby jej bolo vidno až do Viedne.

„Veď nech sa „starý“ pokochá, doma také nemá,“ pomyslela si.

Keď sa predpoludním prebrala, Ondrej ešte spal. Cítila, ako jej mohutne škŕka v žalúdku a migréna sa stupňuje. Bolest' sa hlásila o slovo a ona sa jej nedokázala ubrániť.

„Mieniš z postele aj vyliezt'?“ skríkla nahnevane. Ob-liekla sa, umyla, splietla vlasy do vrkoča a vyrazila na ná-kup a do lekárne.

Dopriaval si posledné dúšky kávy. Cítil, ako mu telom prúdi horúčava. Ešte stále premýšľal.

„Čo spraviť, má to povedať Jane? Dobre ju pozná, bude sa hádať, vyčítať a on teraz nemá náladu na hádky. Vlast-ne vôbec nemá záujem jej niečo vysvetľovať. Načo aj, sú

to predsa jeho peniaze. Jeho problém, ktorý si musí sám vyriešiť!“

Začul zvuk kľúča vchádzajúceho do zámky a známe vrznutie dverí. Jana sa práve vrátila s nákupom.

„Kde si bola?“ spýtal sa.

„Čo nevidíš?!“ ukázala na tašku.

„Nemusíš byť hned' podráždená, ja sa ťa slušne pýtam!“

„Tak sa ma nepýtaj hlúpo, na hlúpu otázku hlúpa odpoved’.“

„Prepáč, že som sa vôbec pýtal!“ urazil sa.

„Nebud' vzťahovačný, dobre?!“ zvýšila hlas.

„A možno chcem byť vzťahovačný!“ odvrkol jej.

„Vieš čo? Daj mi pokoj, bolí ma hlava!“ hodila nákup na stôl a odbehla do kúpeľne.

To ho ešte väčšmi dožralo. „Teraz jej to povie, všetko to na ňu rozbalí, nech ju trafi šľak!“ pomyslel si.

Podišla k stolu a zo skrinky vytiahla nôž. Otvorila paštétu a začala si ju natierať na rožok.

„No, chcem ti oznámiť, že z novej sedačky a plazmovej televízie nebude nič!“

„To čo má znamenať?“ prekvapene sebou trhla, div sa neporezala.

„Nemáme peniaze!“

„Nerob ma sprostou, ved' ešte pred mesiacom si hovoril, že nám to vyjde!“

„Lenže pred mesiacom bola iná situácia, moja drahá, dnes mám prázdny účet!“

„Čo?!“ zrevala, až jej z úst vypadol kúsok rožka.

„Čo si s nimi spravil?“

„Ja nič, nejaký chytrák ich vytuneloval!“

„Ježiši Kriste, mňa porazí, mňa z teba porazí! S takýmto idiotom ja žijem?“ vykrikovala ako zmyslov zbavená.

„Ak sa ti nepáči, môžeš ísť!“

„Aj pôjdem! S takou nulou, čo všetko prešustruje, viac nebudem!“ zrevala a to ho rozzúrilo.

„Vieš čo? Zbal' si veci a vypadni, rozumieš?! Idem von, keď sa vrátim, nech ťa tu viac nenájdem!“ vstal a odišiel. Ešte na neho čosi kričala, ale už ju nevnímal. V tej chvíli chcel iba pokoj. Sprotivila sa mu svojou panovačnosťou a podrezaným jazykom. Neľutuje, že ju vyhodil. Už bolo načas, aj tak to trvalo pridlho.

„Suka jedna hnusná, ech, ako ma vytočila!“ hromžil cestou von.

Zapálil si cigaretu a dychtivo fajčil.

Vdychoval jeden šluk za druhým. Po cigarete sa trochu upokojil. Vydal sa cestou medzi panelákmi, vedúcou do obchodného centra. Potreboval sa najesť. Znovu začal premýšľať, čo urobí. Nie je možné splácať hypotéku bez práce. Ak čím skôr niečo nezoženie, bude nútený predat' byt a nast'ahovať sa zas niekam do podnájmu. Tá predstava sa mu ale vôbec nepáčila. Priam ju nenávidel. Tie roky, ktoré tam prežil, mu bohato stačili. Sťahoval sa z podnájmu do podnájmu ako potulný umelec. Za posledné roky si zvykol na vlastné. A ved' sa to ani nepatrí, aby chlap po tridsiatke spal niekde po podnájmochoch. To mu vždy jeho otec vtíkal do hlavy.

Usadil sa v čínskej reštaurácii a objednal si kung-pao. Vtom mu zazvonil telefón.

„Prosím?“ spýtal sa, keď uvidel neznáme číslo.

„Ondrej, je tam Ondrej Sokol? Tu je Juraj Hanák,“ ozvalo sa z druhej strany.

„Nazdar, Juro, ty žiješ? Sto rokov som o tebe nepočul. Čo máš nové?“ spýtal sa pohotovo.

„Mám pre teba zlú správu, ale ako začať?“ povedal nestým hlasom.

„Tak už to vyklop!“ nabádal ho Ondrej.

„Neviem, či mi prináleží ti to povedať!“

„Už mi, prosím ťa, povedz, čo sa stalo!“ naliehal Ondrej.

„Starká, tvoja starká je mŕtva!“ odvetil Juraj trasúcim sa hlasom. V telefóne nastalo hrobové ticho. Zdalo sa, že Ondrej tú informáciu spracúva.

„Ale ako?“ spýtal sa nechápavo. „Ako sa to stalo?“

„Neviem, nič neviem, iba že ju včera našli mŕtvu,“ dodal tichým hlasom.

„Nechápem, veď pred týždňom som jej volal. Bola v poriadku a v dobrej nálade, na nič sa nestážovala. A teraz, teraz jej zrazu niet? To musí byť nejaký omyl, to predsa nemôže byť pravda!“ zvolal nahlas.

„Bohužiaľ, je to tak, videl som, ako ju odváža pohrebný voz,“ odvetil tlmeným hlasom Juraj. Ondrej si konečne uvedomil tú skutočnosť. Striaslo ho. Starká bola pre neho najbližším človekom. Po tom, čo sa nezhodol s rodičmi, bola jeho jedinou príbuznou, s ktorou zostal v kontakte. A teraz je zrazu preč. Vtom mu napadlo, že Juraj je ešte stále na linke.

„Vďaka, Juro, som rád, že si mi to oznámil, keď rodičia nemali kedy. Maj sa!“ pozdravil a zložil telefón.